

*Myth
Châtman*

*Image
Nac et ben*

VÕ-HIỆP TIÊU-THUYẾT

24 NGƯỜI ANH-HÙNG C. Q.

Tức là chuyện « Quân-Hùng Chinh-Khẩn »

CUỐN 7 — Đến trọn bộ mỗi cuốn — 3 XU

DEPT. LIBRA.
HANOI
N° 20476

Mạc-dinh-Chu điều-binh khiển-tướng

8-1800

Rút lời, Lâm-thanh sợ quá ngã lăn ngay xuống ngựa, lại bỗng dẫu một mũi lên trúng ngay vào yết-hầu Lâm-thanh, chỉ nghe thấy một tiếng « Ồi » thì Lâm-thanh đã hồn về chín-suối !

Phấn tiều-thơ ngạc nhiên, lấy làm lạ ngảnh lại trông thì té ra Thịnh-võ hồn, liền lại hỏi, thì Võ-hồn cười mà nói rằng :

Chà ! tôi không ngờ ở trần-gian này lại có một người nữ-luấn như tiều-thơ, thật là vũ-nghệ siêu-quần, không ai bì kịp, lúc nãy ở nhà tôi nghe thấy tiếng thét, nhân lúc bấy giờ cũng muốn đi tìm bạn, bỗng nghe thấy tiếng thét của tiều-thơ liền ra đi, nấp ở bụi cây xem tiều-thơ chiến - đấu, thì chỉ thấy tiều-thơ phủ ngoài bao-bọc một làn khói trắng chẳng trông thấy gì, một lúc quân-sĩ bên kia hết, còn tiều-thơ thét Lâm thanh, rút tiếng thét, tôi dương cung thẳng vào yết-hầu Lâm-thanh mà bắn, để cho tiều-thơ khỏi làm nhơ-nước đến lười gươm thần vậy bây giờ tiều-thơ định đi đâu, xin tiều-thơ cho kẻ sát-phu này được biết?

Nói rút lời quì xuống lạy, Phấn-tiều-thơ đỡ giậy mà rằng : Gặp nhau chẳng là mấy lúc, mà làm đại-lễ như vậy, chỉ e người ngoài người ta cười cho thôi, nay tôi muốn sang Thái-bình huyện để tìm thân-phụ. Vậy xin từ biệt cùng ân-nhân.

Thịnh-võ-hồn nói rằng :

Nay tôi cũng có việc muốn sang huyện Thái-bình tìm một người bạn, vậy ta cùng đi nhân thể.

Nói xong, cả ba người cùng đi, ngày kia đi đến một cái chùa tên là Phúc-tự liền vào trọ, Thịnh-võ-hồn thấy sự cụ này từ-bi, liền nói rằng :

Đường sang huyện thái-bình còn xa lắm, mà lại lắm trộm cướp, vậy nay Phấn-tiều-thơ và Thủy-sơn nên ở

tạm đây sau sẽ hay, để tôi gửi tiểu-thơ cho sư cụ, mà tôi thì còn phải đi có việc.

Phấn, Thúy-tiên-thơ đều bằng lòng. Võ-hồn bèn kể đầu đuôi với sư cụ, thì sư cụ cũng thương tình mà cho ở, Phấn-tiểu-thơ liền đem 50 lạng vàng ra cúng chùa, còn Võ-hồn thì từ tạ ra đi, một hôm uống rượu say quá nằm vật ở đường ngủ. Lũ gia-nhân của Hùng-Nhơn lúc đó cũng vừa đi tới đây liền bắt Võ-Hồn lại chối, đem về cho Hùng-Nhơn.

Nói về Hùng-Hoạt đi thỉnh Quang-Minh nhưng chưa tìm thấy, nhân tiện về thăm cha. Lại vừa gặp gia-nhân bắt được Võ-Hồn về, Hùng-Hoạt liền nói với cha rằng :

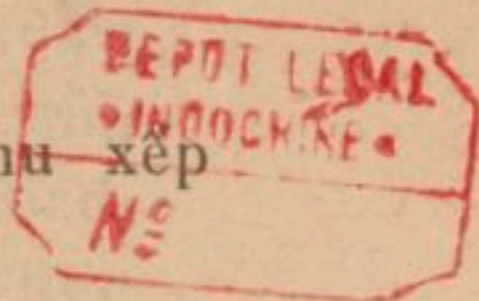
Nay trên Song-Long-Son, ấu-chúa đã khởi nghĩa, vậy cho con về thỉnh cha lên giúp. Cha nên nối nghiệp tổ-tiên mà lên phò chúa.

Hùng-Nhơn nghe nói cả mừng mà rằng :

Nay ấu-chúa đã có lòng dụng đến ta thì mai ta thu xếp cùng gia-nhân đi một thể.

Rút lời xuống tụ-ngũ-hĩa-sảnh ngắm Võ-Hồn thì thấy mặt như soa phấn, môi tựa bôi sơn, mắt phượng, mày ngài, hai con ngươi lóng-lánh như hai ngôi sao, mũi to mồm rộng, tai lớn mặt to, đầu đội ngân-khôi, mình mặc ngân-giáp, chân dận dày long-phượng, ngoài mình thì choàng áo bào đỏ thêu hổ, lưng đeo thanh bảo-kiếm, bên hữu đeo cung, bên tả đeo tên, uy-phong lâm-liệt, liền cười trói cho Võ-hồn và quì xuống nói rằng :

Quý-nhân ! Quý-nhân ơi ! lúc này chúng gia - đình phạm bắt nhằm xin quý nhân tha lỗi, Quý-nhân ôi ! tôi xin hỏi quý-nhân có phải là thần dân Đường chúa đây chứ ! Tổ-tiên quý-nhân, cũng là ăn lộc của Đường-chúa đây chứ ! Nay Đường-triều nổi loạn, kẻ tặc thần Trần-vu-Không chiếm đoạt, Đường-cảnh-tôn tiên-đế đã về trời,

nay ấu-chúa Đường hi-lôn hưng-binh khởi nghĩa, khiến cho chúng thần dân được xiết bao vui mừng mà theo phò Đường chúa cả, chỉ một mực căm thù lặc-thần chiếm đoạt giang-sơn, nay tôi đây cũng là thần-dân Đường-chúa, tôi cũng sắp thu-xếp gia-nhân đi lên Song-Long phò ấu-chúa đây, vậy xin qui-nhân nghe nhời tôi mà nổi nghiệp tồ-tiên, rạng vẻ nghìn thu, tiếng thấu đến đấng thần-minh, mà cái vinh-hiền kia cũng không bỏ mất được, còn như họ Trần kia, cũng có ngày bị chu-di 3 họ, đó xin qui-nhân nghe nhời tôi, cùng nhau lên Song-Long để phò ấu-chúa.

Lúc bấy giờ Võ-nồn cũng đã tỉnh dậy, trông thấy một ông già, râu trắng năm chòm, đôi mắt phượng, đã hển hiện ra một cách phi-thường đầu đội mũ kim khôi dát ngọc, trên mũ lại cắm một chiếc cờ lục-lăng, mình mặc hoàng-giáp, ngoài choàng áo bào đỏ thêu ngũ long tranh châu, nửa văn nửa võ, chân đi giày thêu long-phượng, lưng dắt thanh bảo-kiếm, cử chỉ như mây gió, đi đứng vững-vàng như Thái-sơn bản thạch liền cả kinh quì xuống nói rằng :

Tiền-nhân này được ngời tha cho lại bảo lên Song-Long phò chúa thì còn gì bằng nữa, vậy xin cùng đi.

Nói về Hùng-hoạt đi đến chợ huỳnh-đô tìm được Quang-Minh liền quì xuống nói rằng :

Nghe tiếng người đã lâu, nay trên Song-Long-Sơn Đường-ấu-chúa đã khởi nghĩa, vậy xin mời ngài lên Song Long phò ấu-chúa cho được rạng vẻ tồ-tiên.

Quang-Minh liền ưng thuận cùng Hùng-hoạt về Hùng-gia, Hùng-Nhơn ; lên ở thêm lại 3 ngày nữa để chiêu-mộ thêm quân-sĩ, trong 3 ngày đã được 50.000.8000 người rồi cùng nhau thẳng tới Song-long. Nói về bọn Tiết-ưng-Long thống lĩnh 50.000 quân ra Long-giác-sơn phò-cứu, Ma-linh-Chu liền xuống núi nghênh tiếp vào Ngân-loan-diện chia ngôi chủ khách cùng ngồi, Tiết-ưng-Long

thấy dinh trại chính-tề, bên kia trống long-phượng, bên này chuông Cảnh-dương, ở giữa rèm ngọc cuốn, bàn đá hoa phủ gấm, thêu rồng, cái ngai ở giữa sơn son thếp bạc có đệm gấm. Mạc-dinh-Chu ngồi giữa, Tiết-ưng-Long cũng ngồi ghế bên, trông xuống dưới thềm ngọc sáng choang, quân-sĩ gươm đao giáo mác im phăng phắc, trông rõ ra một buổi thiết-dại-triều long-trọng, Mạc-dinh-Chu liền bảo pha trà giải khát cho quân tướng, còn Tiết-ưng-long thì cùng Mạc-dinh-Chu vui vầy yến tiệc, trong khi yến tiệc thì Tiết-ưng-Long có tỏ lời cảm ơn Mạc-dinh-Chu và hỏi tình hình bên giặc thì Mạc-dinh-Chu nói rằng :

Bên quân Tùy sát-khí mùi giời, hùng-hùng lâm-lâm khi-thể rất hăng, đã thua hai trận rồi mà không biết tại làm sao mà chẳng thấy động-tĩnh gì cả, ngoài cửa trại lại cheo miến-chiến bài.

Tiết-ưng-long cả cười nói rằng :

— Chà !... quân kia mới thua hai trận mà đã cheo miến-chiến-bài, thì tất nó phải chờ có quân cứu chứ không không. Vậy nay Mạc hiên-huynh còn chưa hiểu, để tôi xin phân-giải, nay tôi xin cho Lộng-thần hồi canh một đêm nay dẫn quân lính xuống lấy những mối dạ che thân, hò reo phá trại, quân Tùy thấy thế cứ sẵn lên dấy bắn ra thì chỉ cầm mối dạ mà thu tên, canh hai lại cho Tô-di-hồ làm như Lộng-thần, canh ba lại cho Ngô-di-vĩ xuống làm mãi cho đến canh tư, đến canh tư lại như vậy, như vậy... Mạc-dinh-chu nghe xong cả mừng liền y-kế... Nói về quân Tùy cứ sẵn tên dấy mà bắn mãi, đến khi Đường-binh thôi mới thôi, đến canh hai, canh ba lại thế, đến canh tư thì ngủ như chết cả bỗng thấy quân reo rậy đất, chéng trống rầm trời, lửa đốt sáng quắc như ban ngày, sóng vào phá trại. Quân Tùy vội vàng dấy lấy cung tên ra bắn thì đã hết cả, liền vội vàng chạy ra ngoài trại thì đã có quân Đường

là Tiết-ưng-long đem Hùng-hoạt ra đánh phía bắc, anh em họ Trần đánh cửa nam, Phạm-như, Tiêu-tâm đánh vào cửa Đông, lúc đó Trình nguyên-soái và Vương-phó soái đang uống rượu, chợt có tiếng ồn ào ngoài rai thì nói rằng :

Nó lại đến làm như trước, ta cứ uống rượu đã có chur-tướng.

Rút lời có quân vào báo :

Trình, Vương chánh phó soái mau mau tiếp chiến, Đường-binh đã vào trại trung rồi, quân ta không có người cản lại được nữa xin nguyên-soái và phó-soái mau mau phó cứu.

Trình, Vương chánh, phó soái liền mặc giáp lên ngựa, cầm binh-khí ra cự chiến, vừa ra đến cửa trại gặp ngay Hùng-hoạt, liền khoa đao cự-chiến, lúc đó có Soạn-nhã vào tiếp-chiến, Hùng-hoạt hét lên một tiếng vang như sấm mà rằng :

Đưa dung-phu tục - tử chớ chạy đứng lại cắt đầu dâng nộp mau !

Nói xong, nỗ lực cho Soạn-nhã một đao hồn quy tây-trúc.

Trình, Vương cả kinh liền chạy, ra cửa đông thì có Hồ-cô, Thổ-bồn, Hậu-bi, Trần-vũ, Tôn-viêm, Thi-xạ, Dương-ngô, Dương-vinh, Mã-linh, Xa-tinh, cùng nhau kéo ra thì lại gặp Phạm-như, Tiêu-tâm bèn bõ vây thành ra hai người bị vây tròn ở giữa, may sao có Tiết - ưng - long, Lộng-thần, Tô-di-hồ, Dương-lâm vào phá vòng vây, lúc bấy giờ Tô-di-hồ xông vào đánh Thổ-bồn, thì quả chùy nặng quá, làm cho Thổ-bồn gãy tay ngã xuống ngựa chết tươi, Dương-lâm vừa gặp Vương-xương, hai người đều hăng-hái, đánh nhau 50 hợp

có rư mà chưa phân thắng bại, lúc bấy giờ Tô-di-hồ liền tay cho ngay Vương-xương hồn về chín suối! Lộng-thần vừa gặp bốn tướng là Dương-ngô, Dương-vinh, Mã-linh, Xa-tinh, liền hết sức bình sinh vung đao một lúc, 4 tướng đều nhờ tay « té-độ » của Lộng-thần mà được hồn về nơi « Bồng-lai cực-lạc » cả, nói về Tiết-ưng-long đánh nhau với Trình-viết-dống và Tôn-viêm. Lúc đó Liêu-tâm cự chiến với Hồ-cô và Thi-xạ, Phạm-như thì cự chiến với Trần-vũ. Còn Tô, Lộng-Dương 3 tướng đánh nhau với Hậu-hi và giúp các tướng khác, Trình-viết-dống liền chạy ra phía Nam gặp ngay Trấn-anh, Trấn-quốc đánh cho một chập, lại vội vàng chạy ra cửa tây.

Nói về quân của Tiết-ưng-Long đánh phá được quân Tùy chạy xa, sắp sửa thu quân thì bỗng đâu một trận gió to đưa lại, bao nhiêu dùi đồng ở trên không đánh xuống, thì vội vàng thu quân về sơn-trại.

Đến sáng hôm sau điểm - duyệt quân - sĩ thấy Lư-lai, Lư-lân bị dùi đồng đánh chết thì thương-tiếc vô-cùng !

Còn bọn Trình-viết-Dống thu quân vào Kê-lăng điểm-duyệt quân sĩ thì chết mất Thổ-bồn, Soạn-như, Dương-ngô, Dương-vinh, Mã-linh, Xa-tinh và Vương-xương phó-phó-soái. Đang điểm-duyệt bỗng có quân báo rằng :

Tàu Trình-nguyên-soái, không biết quân ta vừa chạy khỏi thì thấy bao nhiêu dùi đồng ở trên không bay xuống, Đường-binh cũng chết mất khá nhiều. Vậy xin Trình-nguyên-soái biết cho.

Trình-viết-Dống cả mừng mà rằng :

Thôi, Giác-linh quân-sur rồi !

Rút nhời bỗng thấy trên không có một người bay xuống, quân sĩ nhìn xem ai thì té ra Giác-linh quân-

sư bèn sụp lạy, Trình-viết-Dống cũng sụp lạy mà rằng:

Nếu quân-sư đến sớm tý nữa thì sao có một trận thua to, hại quân, hại tướng thế này!

Giác-linh quân-sư cả cười mà rằng:

Thừa được, thắng bại, là việc thường của nhà binh, chứ có lo ngại gì, bần-tăng dầu hạ sơn chậm một tý, cũng đã là n cho Đường-binh phải mất vía rồi. Vậy chỉ nửa tháng nữa thì Long-giác-Sơn này sẽ quét sạch chứ ngại gì, thôi mau dời quân đến dưới chân núi Long-giác, sơn đề tùy liệu, không phải lo ngại gì nữa.

Trình-viết-dống liền sai quân bày tiệc thết-dãi.

Tiệc tan thì cho Hồ-cô lĩnh ấn tiên-phong, Thanh-sơn, Thanh-lâm làm tả - dực, Văn-xa, Văn-xú làm hữu-dực, còn Chư-tướng là Hậu-hi, Trần-vũ, Tôn-viêm, Thi-xạ, lại ngay Long-giác-sơn hạ trại. Còn một mặt cho về triều cáo-cấp.

Đây nói về bọn Tiết-ưng-Long bảo chư-tướng rằng:

Nay quân kia có yêu-thuật thế này thì làm thế nào, mà thắng cho được, Hùng-huyền tướng-quân đâu, đem văn-phòng tứ-bảo ra đây, ta viết sớ giao cho người đem về Song-long cần-tầu. Hùng-huyền quì xuống nói rằng:

Quốc-cựu sai đi liệu-tướng xin vâng lệnh.

Rút nhời đem văn-phòng tứ-bảo ra, Tiết - ưng - Long viết một lá sớ như vậy:

« Thần-quốc-cựu, Đông-bình-vương Tiết-ưng-Long vâng
« mệnh Bệ-hạ đi chinh-phạt Tùy-tặc, vậy nay bên quân
« Tùy đại bại, lúc sắp thu quân thì lại thấy pháp-thuật
« hại người, thần xem không có thể thắng được, vậy
« xin thánh-thượng cho Toàn-minh đem quân đến Long-
« giác-sơn phó - cứu thì mới có cơ toàn - thắng được ».

Thần, Đông-bình-Vương

Tiết-ưng-Long

Cần-tầu

Lại nói về Tô-nguyên-soái đem binh phá Đãng-châu. Tướng giữ Đãng-châu là người ở Hồ-quảng, họ Tôn, tên là Song mặt đỏ, lông mi xanh, râu trụi, tóc quăn, sức khỏe muôn người khôn địch, tay cầm côn sắt, cuối con ngựa ô, đầu đội kim khôi, mình mặc kim-giáp, uy-phong lẫm lẫm, cử chỉ như mây gió, đi đứng có thể vững như Thái-sơn bàn-thạch.

Đây nhắc đến Tôn-song đang ở văn-phòng ngồi xem sách, bỗng có quân báo rằng :

Tàu tướng-công, nay quân Đường ở đầu kéo đến, trùng-trùng điệp điệp, sát khí mù giời, tiếng trống rầm rầm, quân reo rậy dất, có hàng-nghìn cái-trại cắm lan ra tứ-phía hùng-hùng lẫm lẫm, sự thực như vậy tiểu-tốt xin trình để chúa tướng hay.

Tôn-song nghe nói cả cười mà rằng :

Đường-binh chực đến để tìm chết chẳng ? tiểu-lỗi ! ra đánh trống hội-hợp chư-tướng ! rồi ta sẽ ra sau.

Rút lời liền mặc giáp, choàng áo bào, đội mũ, dắt bảo-kiếm đi ra ngồi trên sùy-đường.

Nói về các tướng nghe thấy hiệu trống liền lục-lục kéo cả lại sùy-đường, những tướng như : Văn-sơn, Phong-danh, Phong-hồ, Cầm-liết, Cầm-kien v.v. vào chia chỗ ngồi đầu dãy thì Tôn-song nói rằng :

Hỡi tướng-sĩ, nay Tô nguyên-soái và Đường-trào thiên-tử khởi-nghĩa mà các tướng đã chót theo Tùy, vậy phải hết lòng tận trung báo quốc, khỏi phụ lòng giời.

Rút lời, bỗng ở bên tả có một tướng mặt phụng, mày ngài, mặt như thoa-phấn, môi tựa bôi xon, đầu đội Bạch-khôi, mình mang Bạch-giáp, ngoài choàng bào xanh, thêu long ly, quy phượng, mình đeo bảo-kiếm, bên tả đeo cung, bên hữu đeo tên, tiếng nói như sấm rậy, tay mang hoạ-kích, nhảy ra nói rằng :

Trình chúa-tướng, Đại Đường Tô - nguyên-soái đã đến thì ta phải ra đánh, tiểu-tướng tuy bất tài, xong cũng xin ra trận đầu, để lập công, sau nữa xin chúa-tướng sai cầm cờ tiết mang sớ về Trường-an cáo-cấp thế mới là riệu-kế.

Tôn-song trông ra thì té ra Tôn-quý-lâm, là con giai thứ của mình thì cả mừng khen phải.

Nói về Tùy-vương phụng-thiên-hoàng-đế một hôm đang ngự trào ở Ngân-long-diện bỗng có Hoàng-môn-quan vào quỳ xuống long-trì mà tâu rằng :

Tâu bệ-hạ nay có cáo-cấp ở Đãng-châu và ở Long-giác-sơn về Trào ! ấu-đổi.

Trần-vu-không cho vào, xem sớ xong mới biết là quân thế hai mặt cùng mạnh cả, liền giao sớ cho bá quan xem. Quan là-thừa-tướng là Lư-mạch ra Long-trì quỳ-xuống tâu rằng :

Muôn tâu thánh-thượng nay việc đã thế này, một mặt cho người ra Đãng châu cứu-viện, một mặt yết bằng cầu hiền, một mặt chiêu-mộ quân-tướng, lại một mặt sai sứ sang Phiên-quốc Mãn-châu cầu-cứu binh sang giúp, thế mới là kế vạn-toàn.

Tùy-vương khen phải và y tấu ngay ngày hôm ấy làm việc.

Đây lại nói về trung - quân bình bắc-đại nguyên-súy Trình-viết-dống đã đến chân núi au dinh hạ trại, liền sai Hồ-cô tiên phong ra khiêu-chiêu, Hồ-cô vâng lệnh vác dao ra ngoài chài thét to lên rằng :

Tặc-khẩu mau mau về báo chúa-tướng ra nói chuyện.

Lâu-la liền lên núi báo với Tiết-ưng-long biết.

Tiết-ưng-long liền hỏi ai dám ra quyết-chiến, thì Tô-di hồ đứng ra xin đi. Tiết-quốc-cửu liền dặn rằng :

Tô tướng-quân ra trận phải cho cẩn-thận, vì có yêu-thuật đó. Lộng tướng-quân đâu ? Tướng-quân nên ra thị-chiến.

Tô, Lộng hai tướng liền nai-nịt lên ngựa xuống núi rút kiếm chỉ vào mặt Hồ-cô mà thét to lên rằng :

Tùy 'ặc-tướng ! Muốn khỏi chu-di ba họ, thì nên bỏ giáp quy-hàng, nay Đường-chúa dấy binh khởi-nghĩa, đánh Trần-vu-không, mà họ Trần kia sẽ có ngày tuyệt-tự, người nghe ta thì tiếng thơm được đề muôn-đời, nếu nghịch-mệnh thì đầu kia sẽ treo trước trại đó.

Hồ-cô cả giận vác đao xông vào cự-chiến.

Tô-di-hồ cười khanh khách, bỏ kiếm vào bao mà bảo rằng :

Đồ nhãi con, được bao hơi sức, miệng còn hơi sữa, đầu còn vẩy máu, mà cũng dám tiếp chiến cùng cha đó dư ? Nay con đã tự biết ngày tận số mà vào tay cha, thôi cha hãy tạm cho con về âm-phủ ở với các tướng kia!

Rút lời, hoa chùy đánh xuống một cái mạnh quá, Hồ-cô không đỡ được, lưỡi đao quẩn ngay lại, mà bắn ra ngoài 20 trượng, Hồ-cô cả kinh phóng ngựa chạy về trại, Trình nguyên-soái liền cho Soạn-hải là em Soạn-nhã ra tiếp chiến, được vài hợp thì cũng nhờ tay tế - độ của Tô-di-hồ mà về nơi chín suối ! Giác-linh quân sư thấy thế liền tung hạt ngọc ra thì bao nhiêu dùi đồng đã bắn xuống Tô-công-tử thấy vậy liền nứa tit đôi song-chùy ra đỡ, chùy đồng của yêu-đạo đụng phải chùy của Tô-di-hồ thì tan ra như cát cả, một lúc Lộng-thần cũng vào cỡ họ, thì dần dần chùy, dùi của yêu-đạo đều tan cả. Giác-linh quân-sư lấy làm lạ cho Tô, Lộng hai tướng vội hét lên rằng :

Hai đứa con nít kia sao dám phá phép của ta?!

Nói dứt lời liền lấy Phấn-độc-bình tung ra thì chỉ thấy mù mịt ở chỗ chiến-trận, hai tướng cả kinh bịt mũi chạy về, vì ai mà ngửi phải thì đều chết cả. Lạ thay ! Cái phấn ấy cứ theo mãi kỳ cùng, bỗng thấy Phấn-độc đều tan ra, thì lấy làm lạ bèn ngẩng lên xem thì thấy một người mặt

mũi khôi-ngô, hình dong tuấn-tú trượng-mạo khôi-ngô, đầu đội mũ mây, lưng thắt ngọc-dải, mặc áo bát-quái, tay cầm phất-trần đứng trên mây hét to lên rằng :

Yêu-đạo chế hung-hăng, còn Tô, Lộng cứ việc về trại ta sẽ phó cứu.

Tô, Lộng liền quay xuống hỏi duyên-do thì người ấy nói lên rằng :

Ta là Đường-trào Đô ng-cung thái-tử, con bà thứ-phi, và vua Đường-cảnh-tôn, em vua Đường-hi-Tôn nay vâng mệnh thầy ta xuống núi cứu chư-tướng và tôn anh ta lên nối ngôi báu.

Hai người cả kinh liền về báo cho Mạc đại - vương và Tiết - ứng-Long biết, Mạc, Tiết liền dẫn chư-tướng ra đón, và quý lạy tung hô vạn tuế ; rồi mời lên Kim-loan-diện ngự trào. Lý-mộc liền theo chư-tướng vào ngồi lên ngai để cho chư-tướng bái-yết thái-tử, Lý-Mộc liền phủ dụ vài câu rồi bắt đầu vào yến tiệc.

Hôm sau lại có quân báo rằng :

Lại có một công-tử nào đến khiêu-chiến.

Lý-mộc cười mà rằng :

Đây là con Linh-tê độc-giác không sừng đó, nó tu đã hơn 5000 năm rồi nhưng mà được bao hơi sức.

Nói rút lời liền cầm phất-phất cười con Thanh-mao-hồng bay xuống núi rút kiếm ra chỉ vào Giác-linh quân - sư mà hét to lên rằng :

Linh-tê-giác ! muốn sống thì hiện nguyên-hình, nếu bằng nghịch mệnh ta sẽ chém đầu quân lính.

Giác-linh cả giận cầm kiếm xông vào đánh, Lý - mộc cũng cầm gươm cự lại. Hai bên giao-phong mới được 50 hợp thì Giác-linh đã yếu sức bèn lấy phất-dộc - binh ra vung lên thì thấy bụi bay mù-mịt, Lý-mộc liền hóa ra một

gió cực to, đưa ra ngoài bề mặt, (1) Giác-linh cả giận thét to lên rằng :

Lý-mộc, sao dám cả gan phá phép của ta ?

Rứt lời liền lấy cái Càn-khôn-tản ra để chụp lấy Lý-mộc nhưng Lý-mộc thấy thế liền lấy ngay cái định thân-kiếm ra ! chỉ một cái thì Càn-khôn-Tản đương ở giữa trời, Lý-mộc liền dùng phép Ngũ-lôi đánh tan cái tản ấy ra. Giác-linh thấy thế bỏ chạy vào trại không dám kháng cự nữa.

Lý-mộc thấy thế cũng không đuổi, liền thu quân về núi mở tiệc ăn mừng.

Giác-linh quân-sư chạy về đến trại nói với Trình-nguyên-soái rằng :

Nay Long-giác-sơn này lắm kẻ hiền tài, lại có Đông-cung hoàng-thái-tử Đường-triều khi xưa được Vương-ngao lão-tổ đón về dạy phép, nay đã tinh-thông nên cho học trò là Lý-mộc tức là Thái-tử về giúp, y đã phá mất phép của Bần-tăng ; vậy hãy ngoài trại cheo miến-chiến-bài, để tôi về non tu-luyện, và đi thỉnh-cầu hai vị tiên-ông nữa thì mới có phần thắng nổi được, xin dặn nguyên-soái chờ có khinh thường, chỉ độ nửa tháng là Bần-tăng xuống núi. Dứt nói bèn dằng-vân lại đi mất !

Ngày hôm sau quân thám-mã báo rằng : Hôm nay thấy dinh quân Tùy treo một cái bảng miến-chiến-bài.

Lý-mộc, Tiết-ưng-long đều nói rằng :

Tùy quân yêu-đạo thấy bị phá phép, chắc nó cũng còn đi thỉnh-cầu yêu-đạo nào nữa xuống cứu-viện đó, nhưng quân ta nhọc mệt, cũng nên an-duỡng tinh-thần, còn ta thì phải về Song-long-sơn bài-yết thánh-thượng.

Đang bàn-soạn bỗng thấy có quân báo rằng :

1) Hồi Âu-châu đại-chiến (1914—1918) cũng có thứ hơi ngạt— Chẳng phải là phát-mệnh bởi Á-châu đó rư !

Xa xa có toán binh mã nào không biết binh mã ở đâu đến.

Chư-tướng tưởng là binh cứu-viện bèn cho Tôn-la và Tôn-cương ra xem. Tôn hai tướng ra xem thì là binh-mã của Mạc-dinh-chu đi mua được ngựa, và chiêu-mộ quân sĩ cộng 58.000 con ngựa, 74.9000 quân sĩ và 5.000 viên kiện-tướng. Lý, Tiết cả mừng, cho ngựa vào chuồng và chia hàng ngũ, song đâu đấy mở tiệc ăn mừng, khao thưởng quân sĩ song rồi Lý-mộc đẳng vãn về Song-long.

Đây nói về Võ-hỗ đã đón ông Cập-thời Võ-quang-Minh về rồi, đi giữa đường thì gặp Hùng-nhơn, Hùng-hoạt cùng nhau về Song-long-sơn.

Nói về Song-long-sơn một hôm có quân tuần-tiểu vào báo rằng :

Bọn Hùng-hoạt đã chiêu-mộ được quân tướng và đã thỉnh cầu được ông Cập-thời Võ-quang-minh về rồi. Đường-hi-tôn sai Toàn-minh ra đón vào Long-tri. Quang-minh vào chào chư-tướng rồi quì xuống long-tri tung-hô vạn tuế và tâu rằng :

Muôn tâu thánh-thượng, thánh-thượng có lòng dụng đến hiền tài, mà lại cho người đi thỉnh cầu, kẻ sắt-phu này thật lấy làm hân-hạnh vô cùng.

Đường-hi-tôn trông qua thì thấy Quang-minh mặt to tai lớn, mắt phượng mày ngài, hai luồng điện ở trong mắt sáng quắc, lộ ra vẻ uy-nghiêm, đầu đội ngân-khôi, mình mặc ngân-giáp, ngoài choàng áo bào gấm xanh thêu tứ-linh châu mặt giới, chân dận dày thêu kim-tuyến long phượng, lưng dắt thanh thiết-tiên la-kiếm, uy-phong lẫm lẫm, đi đứng có thể vững như non Thái, cử-chỉ có thể như mây gió thì cả mừng liền cho ngồi giao-ỷ bên cạnh để hỏi truyện, khi hỏi

đến đâu ứng đáp trôi như nước chảy, và biết cả độn-phép tinh - thông thì rất lấy làm hợp ý bèn phong cho là hộ-quốc quân-sư; Rồi mở tiệc yến thết đãi. Đang khi yến-tiệc bỗng thấy có quân vào quì tâu rằng :

Muôn tâu bệ-hạ, ở trên đám mây ngũ sắc có một người cười rờn bảo tiều-tốt rằng : ta là Ngự-bào-đệ Lý-mộc Đường-thiên-tử con bà thứ phi đi học đạo ở động Liên-hoa về để giúp thánh - thượng lên bèn ngôi báu.

Đường-hi-tôn và chư-tướng liền hỏi Quang-minh rằng :

Quân-sư !... Lý-mộc về tranh ngôi đó chẳng?

Quang-quân-sư nói rằng :

Tâu bệ-hạ không! Lý-mộc về giúp đó chứ không có ý khác. Toàn-minh cũng nói rằng :

Tâu bệ-hạ, thần-hạ đã tính biết trước rồi.

Chư-tướng và Đường hi-Tôn vẫn còn nghi-ngại liền cử Toàn-Minh đàn cờ-quạt nghi-trượng, và chiêng trống ra đón Thái-tử vào tham-kiến.

Lý-Mộc cúi đầu chào chư-tướng, chư-tướng đều quì xuống tung-hô vạn-luế song rồi Lý-Mộc lên ngôi kiệu Phượng-liễn vào cửa chính. Đến long - trì, Lý-Mộc thấy anh mình liền vội vàng xuống phượng-liễn quì mà tung-hô vạn-luế.

Muốn biết sau thế nào xin xem hồi sau sẽ biết.

HỒI THỨ XV

Khinh thường giặc Tô-soái bị vây.

Dụng hiền-tài Mã-huyền phản kháng.

Nói về Đường-hi-Tôn trông thấy Lý-Mộc tuổi độ trăng tròn có lẽ, mà mắt phượng, mày ngài, mặt trắng như soa phấn môi tựa bôi son, tai to, mồm rộng, mình mặc áo bát-quái,

chân dạn dày da hổ, tay cầm phất trần, đầu chít khăn mây, hai bên đeo hai thanh bảo-kiếm sáng quắc những hào-quang, thì cả mừng bèn cho binh-thân và được ngồi giao-ý để hỏi truyện, Lý-Mộc kể từ đầu chí đuôi cho anh nghe, Đường hi-Tôn liền truyền cho quan ngự-thiện là Hàn-tiến mở yến-tiệc ăn mừng.

Đây nói về Binh-bắc-dại-nguyên-soái Tô-di-Long đem quân đi đánh Đãng-châu, nhưng quân của Tôn-Song giữ gìn cẩn-mật lắm và thành này xây thuần là những gạch đá cả, lũy cao, hào sâu không thể đánh nổi, nhưng hôm nào cũng cho tượng-sĩ ra khiêu-chiến.

Còn Tôn-Song thì là một tay anh-hùng hào-kiệt, mà lại có đủ mưu-cơ. Một hôm có thám-mã báo rằng :

Có quân cứu-viện ở Thái-Nguyên đến. Tôn-Song ra kiểm-diểm được hơn 10 vạn binh-mã và có Linh-Nha làm chủ-tướng. Bèn cho tướng mở cửa thành ra đón Linh-Nha cũng là một tay anh-hùng tuấn-kiệt văn-võ toàn-tài, và lại có 4 viên phó-tướng là Thần-Võ, Tô-Văn, Hùng-kỳ, Tư-dũng, cũng đều là tay anh-hùng hảo-hán cả. Linh-Nha nói :

Nay quân ta binh thừa tướng đủ, còn đợi chi binh triều, vậy ngày mai tôi xin đem quân ra quyết chiến với Đường-binh.

Tôn-song cười mà nói rằng :

Linh - nha tướng - quân ! Tướng - quân còn chưa hiểu Đường-binh có lắm tay anh-hùng hảo-hán, mà chúa-soái lại là Tô-di-long, như thế thì đánh cũng uổng mạng mà thôi, quân tướng tổn-hại, thế chẳng há ra chỉ có phần thiệt thôi chứ không có phần lợi lý nào, vậy ta khó lấy dũng lực mà địch nổi tướng - quân hăng cứ uống rượu đi đã ngày mai tôi sẽ bày một kế mới có thể phá nổi được. (còn nữa rất hay)

In và bán tại nhà in Nhật Nam, 102 hàng Cai Fanoi